

Ohlášky – neděle 16. 7. 2023

Dnes prožíváme **15. neděle v mezidobí.**

- Sobota 22. 7. – **Svátek sv. Marie Magdalény**
- Příští neděle 23. 7. 2023 bude **16. neděle v mezidobí.**

- V pátek 21. 7. 2023 v 16:30 bude mši sv. v Lovosicích sloužit Mons. Martin Davídek.
- V úterý 25. 7. 2023 v 17:00 bude poutní mše sv. ke cti sv. Anny ve Vchynicích.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út	16:30
bohoslužba slova	
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti ve středu od 13 h
(děti před 1. sv. přijímáním) a od 14 h

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 34 (2023)
16. 7. 2023

15. neděle v mezidobí

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

2. Oznámení dobré zprávy (Jak mluvíme o své víře?) II

Ti, kdo trpí

Kristus po nás žádá, abychom v dnešním světě žili jako milosrdné bytosti. Já bych ještě řekl: „Jděte za vězni.“ Justice je tvrdá, a pokud chybí láska, je ta ková justice k ničemu. Kristus také řekl: „Navštěvujte nemocné.“ At jsou trpící kolem vás na prvním místě! Ježíš mluvil v evangeliích často o nemocných. V každém nemocném je přítomen ukřižovaný Kristus. A tolik jich uzdravil. Máme dobrou zprávu pro všechny, kdo v našem okolí trpí. Mysleme na lidi po rozvodu. Zabíjíme člověka, když mu řekneme, že už ho nemilujeme, nebo když ho opustíme, přestože jsme mu kdysi říkali, že ho milujeme. A děti nevědí, na kterou stranu se postavit. Zranění jsou hluboká. A nejhorší jsou rány v srdci. Někdy se zdají nevléčitelné. Ale i ty nejkrutější rány může uzdravit nezištná, pravá a věrná láska. Když v nejtěžších chvílích života pochopíme, že Pán je s námi, pochopíme všechno. Právě v těch nejtěžších okamžicích někdy na Krista pliveme a říkáme: „Jak je možné, že mě v tom nechal samotného?“ Ve skutečnosti je s námi. A víc než kdykoliv jindy.

Stydíme se?

Máme strach vyznat Bohu lásku? Jak se my katolíci můžeme mít rádi, když nemůžeme mluvit o své víře? Jak můžeme víru předávat dál? Jakým způsobem mluvíme o Bohu? Odvažujeme se ptát těch druhých? Stydíme se, že jsme křesťané? Umíme druhým říct, že milujeme Boha? Já sloužím mladým, které nikdo nechce, lotrům a lumpům. Většina z nich jsou ateisté nebo muslimové. Přitom jsem se patnáct let v semináři učil mluvit hlavně s křesťany. Svatý Pavel říkal, že apoštol, tedy také biskup nebo kněz, by měl upřednostňovat svůj křesťanský lid, své společenství, aby upevňoval a oživoval svou víru. To platí pro biskupa, kněze i pro každého laika. Trochu se ostýcháme říkat, že jsme křesťané, ačkoliv ostych není na místě. Za určitých okolností se stydíme říkat, že Bůh je láska. Kdysi bylo úplně běžným rituálem vyslovení díky (modlitba) před jídlem. Ale z ohledu k ostatním a z obav, že jim to bude vadit, jsem s tím dávno přestal. Jsem v kontaktu s mladými muslimy, a tak jsem si všiml, že nikdy nezačnou jíst, aniž by řekli rituální formuli: „Bismillah: ve jménu Božím.“

Muslimové mě upozornili: „Když jste u stolu sami křesťané, nemodlíte se před jídlem.“ A připomněl jsem si, že v semináři mě naučili říkat tu modlitbu, poděkovat. Když se tedy teď setkám s muslimy, požádám je: „Pomodliš se ve jménu Božím stejně jako já?“ V restauracích, na veřejnosti se diskrétně zvednu a požehnám stolu jednoduchou větou. Lidé se dívají a zmlknou. Někteří to ocení. Nikdo není šokován.

Po jedné pracovní schůzce mě jeden spolupracovník požádal, abych se krátce pomodlil, než se rozejdeme. Jeho nápad mi připadal vynikající. A všiml jsem si také jednoho zajímavého jevu. Na nádražích, letištech za mnou chodí čím dál víc lidí, kteří si přejí, abych se za ně pomodlil. Vždycky souhlasím a zeptám se jich na křestní jméno. Napišu si ho na dlaň a na další mši se za tu osobu pomodlím. Jsme čím dál víc žádaní a to znamená, že už se méně stydíme, že jsme křesťané, a nevdí nám mluvit o modlitbách.

Tak tohle jsme ještě neviděli!

Před nedávnem jsem se na letišti Orly-západ, kde bývám docela často, setkal s africkou rodinou, která odjížděla najít své kořeny. Byla tam babička, mamina, spousta dětí, drobotiny a ti všichni se chystali k odletu. Najednou si mě všimla matka, přišla ke mně a poprosila mě: „Požehnejte nám.“ Přimo na letišti si desítka Afričanů klekla a já jsem jim požehnal. Připadalo mi to úžasné. Vůbec jsem se nestyděl to udělat. Byla to pro mě velká radost. Lidé to pozorovali a byli trochu překvapení. Chlápek v černé bundě, co žehná Afričanům uprostřed letiště... Asi si říkali: „Teda, mysleli jsme si, že už jsme ve Francii viděli všechno, ale tohle je novinka!“

Tyhle projevy jsou důležité. Nevidáme je dlouho. Podle mého názoru je to krásný příklad komunikace mezi křesťany na veřejném místě. Už asi pětadvacet let hodně přednáším. Hovořím stále víc o laických tématech. „Co pro tebe znamená naděje?“, „Násilí“, „Problémy mladých lidí“... Moc mě to baví. Ale pak se vždycky chci setkat s křesťanským společenstvím, abychom se společně pomodlili. Hodně lidí se mě ptá proč. Odpovídám, že když přijedu do nějakého města, připadá mi velmi důležité připojit se ke svým křesťanským sestřím a bratrům. A i když mě třeba pozvali z radnice, kde vládnou komunisté, chci se pomodlit se svými křesťanskými bratry. Tohle si prostě chci dopřát. Jsem známý jako kněz lotrů. Trochu mi to vadí, protože jsem knězem pro všechny.

Jet na setkání Křesťanské dělnické mládeže, jet čas od času do Parayle-Monial, zajet do farností, které mě zvou... Setkávat se takhle s druhými je výborné. Všechny proudy církve mám rád. Dokonce i Ecône, baštu integristů. ...

(z knihy Guye Gilberta Evangelium podle svatého lotra – 1. kapitola Prosté evangelium)

Texty k rozjímání z 15. týdne v mezidobí

Neděle 16. 7. – Mt 13,1-23: Jak asi hodnotí svoji práci hospodář, kterému se neurodilo? Neúspěch je zdrojem frustrace. Stejnou otázku si zřejmě kladli i hlasatelé evangelia. Jejich práci Pán přirovnal k péči o pole. Ježíš zná neúspěch a upozorňuje na to i své následovníky. A pak na podobenství o rozséváči osvětluje jeho důvody. Možná lze na dnešní evangelium nahlédnout i jinak. V jakých situacích nasloucháme Božimu hlasu my? Nejsme často v situaci, která připomíná obrazy podobenství? Jak připravit půdu svého života tak, aby Bůh mohl zasít dobré semeno?

Pondělí 17. 7. – Mt 10,34 – 11,1: Kéž hledíme na rodiny s mnoha dětmi s obdivem a uznáním. Přijímají totiž v dětech samotného Pána a možná si to ani neuvědomují.

Úterý 18. 7. – Mt 11,20-24: Naši sebejistotou může otrást vědomí, že mnozí, kterým bylo zvěstováno méně, mají víru a lásku větší než my. Ať je to zdrojem naší pokory a kajicnosti!

Středa 19. 7. – Mt 11,25-27: Ježíš opět naráží na nepochopení znalců Zákona. I dnes jej možná chápou víc lidé prostí než my, kteří jsme v církvi „zabydlení“.

Čtvrtek 20. 7. – Mt 11,28-30: Nabídka občerstvení tím, že na sebe vezmu jeho, je zvláštní... Ale kdykoli nesu své obtíže s Ním, jsou snesitelnější.

Pátek 21. 7. – Mt 12,1-8: Pokud budu doprovázet Ježíše (a on se mnou chce „chodit“ stále), nemusím se úzkostlivě bát, že přestoupím příkazy. Jeho přítomnost mě ospravedlní před druhými i přede mnou samým.

Sobota 22. 7. – Jan 20,1.11-18: Radost, kterou toto jitro prožila Marie Magdalena v zahradě, ať nás provází celý den. A ve chvílích, kdy snad pláceme, se Mu nebojme svěřit příčinu. A snažme se poznat jako ona jeho hlas!